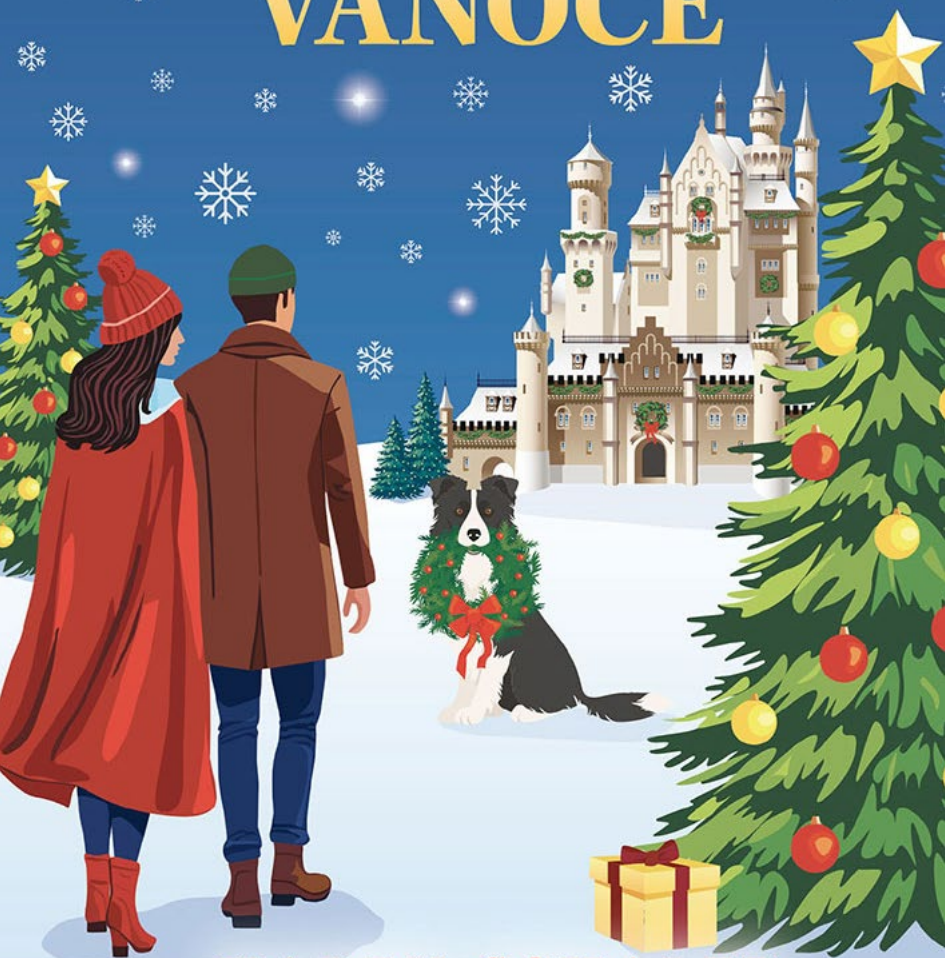

KRÁLOVSKÝ CHLUPATÉ VÁNOCE

KAREN SCHALER

BARONET

Královsky chlupaté Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen Schaler
Královsky chlupaté Vánoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**KRÁLOVSKY
CHLUPATÉ
VÁNOCE**

KRÁLOVSKY CHLUPATÉ VÁNOCE

KAREN SCHALER

Drazí čtenáři,

než jsem pro vás napsala tento příběh, vedla k tomu dlouhá cesta. Jsem vděčná, že mě podporujete a čtete moje vánoční romány, posloucháte moje audioknihy a sledujete vánoční filmy. Vaše laskavá slova povzbuzení mi mnohokrát pomohla překonat obtížné chvíle.

Poté, co v roce 2018 vyšla moje prvotina *Vánoční tábor*, jsem si naplánovala, že pro vás každý rok připravím nový vánoční příběh – a tuto tradici ctím. I během pandemie v roce 2020, kdy jsem musela založit vlastní nakladatelství, abych mohla vydat knihu *Láska k Vánocům*, jsem byla odhodlaná přinést vám nové příběhy.

Navzdory boji o zdraví mého otce, který mi lámal srdce, jsem pokračovala v psaní s nadějí, že přinesu radost a pozitivní energii do vašich životů. Zatímco jsem čelila těmto výzvám, netušila jsem, že mě na Štědrý den v roce 2023 čeká další zkouška. Při věšení vánoční punčochy pro tátu jsem si zlomila ruku, což mě přinutilo s psáním okamžitě přestat. Seděla jsem sama na pohotovosti a jediné, na co jsem mohla myslet, bylo, kdy budu moci znovu začít psát.

I když operace nakonec nebyla nutná, moje zotavení trvalo kvůli komplikacím více než rok. Na fyzioterapii chodím dodnes. To znamenalo, že rok 2024 byl prvním rokem po dlouhé době, kdy jsem se s vámi nemohla podělit o nový vánoční příběh, a to mi lámalo srdce. Ale díky svým úžasným fyzioterapeutům, Charlotte a Brianovi, jsem šťastná, že se konečně můžu podělit o příběh *Královsky chlupaté Vánoce*.

Lidé se mě často ptají, jak je možné, že po napsání sedmi bestsellerových vánočních románů, čtyř vánočních filmů a jednoho titulu pro Audible Original, který se dostal do TOP 10, stále přicházím s originálními vánočními nápady.

Moje odpověď je jednoduchá: buďte pozorní. Co se děje kolem vás? Co se děje ve vašem životě? Kdo vás inspiruje? O kom a o čem byste si chtěli přečíst?

Tak vznikl příběh *Královsky chlupaté Vánoce*. Během nespočetných hodin fyzioterapie měl můj fyzioterapeut Brian v pozadí puštěný televizní pořad *Lucky Dog*, který představoval psy z útulků, kteří byli zachráněni a přijati do nových domovů. Přidejte k tomu seznámení se dvěma úžasnými novými kamarádkami, Alicií a Terri, které zachránily šest psů, a moji odpověď na výzvu fanoušků filmu *Vánoční princ* a já věděla, že tento příběh plný lásky musím napsat.

Doufám, že vám pomůže pochopit skutečný význam a kouzlo Vánoc. Prosím, sdílejte ho s dalšími milovníky zvířat, abychom mohli povzbudit co nejvíce lidí k podpoře útulků a záchranných organizací.

Veselé Vánoce!

Pac a pusu

Karen

Pro Alicii a Terri,

jejichž srdce a domov překypují láskou
k jejich šesti zachráněným psům.

A pro všechny zvířecí útulky,

záchranné organizace, oddané zaměstnance,
trenéry, veterináře a soucitné „rodiče“, kteří dávají
zvířatům v nouzi lásku, péči a druhou šanci,
již si zaslouží.

Kapitola 1

Princeznu Avu těšilo, že má své tajemství, o kterém nikdo neví. V dokonalém klasickém zimním bílém kalhotovém kostýmku a značkových lodičkách na jehlách tajila dech, když vzhlížela k nádherné šestimetrové vánoční jedli, která dominovala Velkému sálu zámku Vailgate. Nádherný staletý zámek se vypínal vysoko na zasněženém vrcholu kopce s výhledem na malý, okouzluující východoevropský suverénní stát Skydovia. Avě bylo jasné, že nastal okamžik pravdy.

Nespouštěla pohled ze stromu a stiskla tlačítko na malém elegantním stříbrném dálkovém ovladači, který držela v ruce.

Náhle se jako ve scéně z akčního filmu ze stropu dramaticky snesli na lanech dva muži v černém a zprudka se zastavili uprostřed vánočního stromu.

Ava se přikrčila, když se muži divoce točili a mávali rukama a nohama jako opilé baletky.

Bylo jasné, že na zdokonalení svého vynálezu na zdobení vánočního stromku – jednoho z mnoha svých výtvorů, které držela v tajnosti – ještě musí zapracovat.

„Jste v pořádku?“ zavolala na zavěšené dekoratéry. Muži si odhrnuli větve z obličeje a zoufale se snažili chytit jeden druhého, aby udrželi rovnováhu.

„Ano, Vaše královská Výsosti,“ zahalekali jednohlasně, ale nepřestávali se točit.

Ava se zamračila. Věděla, že to říkají jen proto, aby ji uklidnili, ale ve skutečnosti vypadali nervózně a úplně vyřízeně.

Snažila se přijít na to, kde udělala chybu, a rychle si v duchu propočítala parametry lanové soustavy, na níž byli muži zavěšeni. Představovala si, že bude fungovat stejně jako systém lan a kladek, jež se používají v divadlech při muzikálech jako *Peter Pan* nebo *Mary Poppins*, kde lidé ladně plují vzduchem. Jenže zrovna teď na jejích dvou dekorátérech ve středním věku, narážejících ve vzduchu jeden do druhého, nebylo ladného vůbec nic.

„Vydržte. Hned vás sundám,“ zavolala na ně.

„Ne. To je dobrý. Jsme v pohodě,“ odpověděl jeden z nich s nuceným úsměvem. „Jenom musíme udržet v hlavě, že to musíme vydržet.“

Muži se zasmáli vlastnímu vtipu.

Ava se nezasmála. Neviděla na tom nic vtipného. Viděla problém, na jehož řešení neměla čas.

Ne nadarmo ji lidé nazývali „Princezna Pečlivá a Pořádná“. Ve svých třiceti letech hrdě kráčela ve stopách svého otce jako disciplinovaná a pilná žena. Svoji roli jediného dítěte a jediného dědice v královské rodině brala velmi vážně.

Právě její otec, princ Fredrick, ji požádal, ať vymyslí něco, jak ozdobit všechny vysoké vánoční stromky v zámku, a nahradí tak žebříky a složité lešení, které museli královští dekoratéři obvykle používat.

Zatímco její otec měl talent vymýšlet jedinečné nápady, jak zjednodušit život, Ava nacházela způsoby, jak jeho nápady uvádět do života.

Bylo to něco, co vždycky dělali dohromady, jejich společný tajný koníček, protože jen málokdo věděl, že je

vysoce kvalifikovanou strojní inženýrkou, která absolvovala studium jako nejlepší z celého ročníku.

Usmála se při vzpomínce, jaký byli vždycky skvělý tým – dokud nezemřel na rakovinu. Teď se musela snažit pokračovat sama.

Ava potlačila slzy, jak ji zaplavila vlna vzpomínek, a otáčela na zápěstí pánskými hodinkami z osmnáctikarátového zlata. Byly na ni příliš velké, ale přitom dost těsné, takže jí nemohly spadnout.

Dopřála si jen krátký okamžik lítosti, aby jí úplně nepropadla. Potlačovat své city pro ni bylo přirozené. Kdyby si dovolila jim příliš podlehnout, bolest by ji mohla pohltnout – a na to neměla čas. Měla přísné pravidlo „žádné slzy, žádná sebelítost“. Čekala na ni práce.

Slíbila otcí, že bude pokračovat tam, kde on přestal, a dál s důstojností a hrdostí hájit odkaz své královské rodiny. V tuto chvíli bylo na prvním místě seznamu převzít otcovu práci, tedy připravit každoroční vánoční oslavu, která se konala na Štědrý den a jejíž výtěžek byl věnován místním dobročinným organizacím. Byla odhodlaná zajistit, aby tento první večírek bez otce byl na počest jeho památky jejich nejúspěšnější oslavou.

Tížilo ji také vědomí, že na ni spoléhá její matka, královna Kathleen. Věděla, že i když je její temperamentní a živá matka vždycky duší večírků, jakmile jde o jejich přípravu, není na to vůbec připravená.

Ava poodstoupila o pár kroků dozadu a obdivovala vysokánskou vánoční jedli. Vypadala nádherně. Otec vždycky tvrdil, že „čím větší, tím lepší“, a tento strom, tyčící se až ke klenutému stropu, to splňoval dokonale. Jeho vonavé zelené větve zdobila velkolepá směs ručně vyřezávaných dřevěných andílků, postaviček Louskáčků, pozlacených hvězd, sněhových vloček a sametově plyšových srdíček.

Po celém stromku byly rozvěšeny sytě červené sameťové stuhy se zlatým filigránem. Ale největší parádou byla ozdoba na jeho vrcholu – obrovská třpytivá zlatá hvězda s královským erbem rodiny, pokrytá rubíny a smaragdy. Kouzlo ještě dál podtrhovaly stovky bílých blikajících světýlek.

Ava se znovu podívala nahoru, a když zjistila, že dekoratéři se už téměř přestali motat, pocítila trošku víc naděje, že její vynález bude skutečně fungovat.

„Pokud jste si jistí, že jste v pořádku, vytáhnu vás na vršek stromu, ať můžete začít,“ řekla.

„Jsme v pohodě,“ ozvali se unisono oba dekoratéři a přidržovali se lan, na nichž viseli ve vzduchu. „Nezklameme vás,“ zavolal jeden z nich s přesvědčivým úsměvem.

Ava si přála, aby se cítila také tak jistě jako on. Aby se tento vánoční večírek vydařil, musela mít perfektně naplánovanou a propočítanou každou vteřinu. Nemohla si dovolit žádné zpoždění. Podle plánu musí být tenhle vánoční strom hotový už dnes.

„Tak dobře, vydržte. Jdeme na to...“, houkla Ava. Kousla se do dolního rtu, zmáčkla knoflík na ovladači a dívala se, jak dekoratéři na stromě stoupají výš. Tentokrát se skoro ani nerozhoupali – což byla velká úleva. Když se ocitli na vršku, spokojeně se na ně usmála.

„Výborně,“ pochvalovala si Ava. „Teď můžete začít se světýlky.“ Kousek couvla, aby měla lepší výhled. Dekoratéři se zmateně podívali jeden na druhého.

„Ale světýlka už na stromě jsou,“ podotkl jeden z nich.

„A vypadají náramně,“ dodal ten druhý horlivě.

Ava se zamračila a zavrtěla hlavou. „Ne, světýlka jsou úplně špatně...“, spustila, ale než stačila dokončit větu, do sálu vešlo pět dalších designérů a každý z nich nesl obrovský vánoční věnec.

Obrátila se na ně. „Můžete prosím všichni počkat tamhle? Jakmile tady skončím, hned za vámi přijdu ty věnce zkontrolovat.“

Pět designérů se postavilo do řady, připravených předvést svoje výtvary – až na jednoho, který nenesl nic a ani nebyl v černé uniformě jako všichni ostatní. Měl na sobě džíny, červenou fleecovou mikinu a turistické boty. Vypadal sebevědomě a uvolněně, spíš jako chlapík, který stromy kácí, a ne je zdobí.

Zadíval se na zavěšené dekoratéry. „Páni. Co se to tu děje?“ zeptal se a přišel blíž. „To je teda nářez.“

Ava, překvapená jeho příchodem, rychle o krok ucouvla a zvedla ruku. „Stůjte. Zůstaňte tam. Nehýbejte se.“

Ztuhl a pak se zasmál. „Proč? Nějaký problém?“ Usmál se na ni sexy, sebevědomým úsměvem.

Avě poskočilo srdce. Na okamžik zapomněla na všechno ostatní. *Soustřed' se*, napomenula se. *Nemysli na to, jaký je to fešák*. Založila si ruce na prsou a zadívala se mu přímo do očí.

„Ano. Vy. Vy jste ten problém,“ pravila přísně. „Řekla jsem, ať všichni počkáte tamhle a že za vámi za chvíli přijdu vás zkontrolovat.“

Povytláhl obočí.

Ava zrudla a spěšně pokračovala. „Chci říct, že zkontroluju vás...“

„Jen pokračujte,“ uculil se. „Co mi chcete zkontrolovat?“

„Váš věnec,“ dodala nakonec, našťavaná sama na sebe, že se cítí tak rozrušená.

V pronikavých modrých očích se mu pobaveně zablýsklo. Ava sevřela rty a narovnala ramena. Nechtěla se dát vyvést z míry. „Prosím, jděte tamhle k ostatním dekoratérům.“

„No, ale já nejsem...“ začal, ovšem Ava ho přerušila.

„Budu u vás za minutku.“ Obrátila se k vánočnímu stromu.

Pak to uslyšela. Někdo si pískal „We Wish You a Merry Christmas“. Otočila se právě včas, aby viděla, jak pohledný neznámý muž prochází kolem dekoratérů a vychází ze dveří.

„Kam jde?“ zeptala se popuzeně.

„Jak přesně si budete přát mít ty světýlka?“ zeptal se jeden z dekoratérů visících na laně, což ji přimělo obrátit pozornost zpět k vánočnímu stromu.

Přišla blíž, zvedla řetěz světýlek, znechuceně svraстила nos a nechala ho padnout zpět na stromek.

„Všechna ta světýlka musí být od sebe vzdálena pět palců. Ne šest palců, ne čtyři palce – pět palců, přesně tak, jak to vždycky dělával můj otec. Vždy věřil, že čím více světýlek, tím je to veselejší, a že musí být přesně pět palců od sebe, abychom dosáhli nejlepšího účinku. Je to naše tradice. Máte to měřicí pásmo, které jsem vám dala?“

Jeden z dekoratérů zaštrchal v kapse a vytáhl z ní metr. Držel ho, jako by to byl výherní lístek v loterii. „Ano, princezno, mám ho tady.“

Ava s uspokojením přikývla. „Skvělé, takže s tím nebudete mít žádné problémy. Nezapomeňte, pět palců. Máme ještě další světýlka, kdyby bylo potřeba.“

Oba designéři horlivě kývali hlavami a začali upravovat osvětlení.

Ava je sledovala s ostřížím zrakem.

Do Velkého sálu vešel Edgar, Avin osobní tajemník. Zápasil s obrovskou kyticí růžových růží, za níž ho bylo sotva vidět.

„Princezno, tohle poslali z květinářství, abyste je schválila pro večírek,“ promluvil Edgar, který sotva popadal dech.

Když Ava květiny uviděla, vytřeštila oči. „Cože? Ne, přece jsem jim výslovně řekla, že chci červené růže. Je to vánoční večírek, ne narozeniny Barbie.“

Edgar se honem otočil k odchodu. „Postarám se o to.“

„Děkuju, Edgare,“ řekla Ava vděčně. Na Edgara se mohla vždy spolehnout. Byl to klidný a důstojný šedesátník, který dvacet let věrně sloužil jejímu otci. Vždycky z něho vyzařovala spolehlivost, která ji velmi uklidňovala. Když otec zemřel, poprosila matku, aby mohl zůstat a dál pracoval pro ni, s čímž matka ochotně souhlasila. Edgar převzal roli nejen jejího osobního tajemníka, ale také jejího věrného přítele a důvěrníka. Její otec mu bezmezně důvěřoval a teď mu důvěřovala i ona. Věděla, že když Edgar řekne, že se o něco postará, pokaždé to splní.

„To ne!“ vykřikl náhle jeden z dekoratérů.

Ava se ohlédla a zalapala po dechu, protože uviděla, jak se obrovský vánoční strom začíná kývat sem a tam.

„Panebože, co se stalo?“ vyjekla Ava. „Dávejte pozor!“ Přikrčila se, když ze stromku spadla křišťálová ozdoba ve tvaru anděla a jen těsně ji minula. Dopadla na mramorovou podlahu a rozbila se na kusy.

Ava uviděla zlomená andělská křídla a trhla sebou. „Ach, to určitě není dobré znamení...“ Větu nedokončila, protože na ni začaly seshora pršet další ozdoby. Tentokrát ji trefila sněhová vločka. Odrazila se od ní a pak dopadla na podlahu.

Designéři zvedli ruce, jako by měli být zatčeni.

„My jsme to neudělali,“ vykřikl jeden z nich zoufale. Druhý zběsile přikyvoval.

„Já vím,“ zavolala na ně Ava. „To není vaše chyba. Hlavně jestli se vám nic nestalo.“

„Jsme v pořádku,“ odpověděli oba společně.

„Prosím, buďte opatrní. Když budete natahovat světýlka, snažte se netahat za větve, ano?“

Oba designéři přikývli.

Ava si povzdechla a sebrala z podlahy to, co zbylo z padlého anděla. „Některé ty ozdoby jsou v naší rodině už po celé generace.“ Obešla strom, aby zjistila, jaké další škody vznikly na ozdobách. Ulevilo se jí, když našla už jen pár poškozených sněhových vloček.

Pokusila se uklidnit rozjitřené nervy, a tak zavřela oči a vdechovala typickou vůni jedle douglasky. Svěží směs vůně chvojí a dřeva s nádechem citrusů v ní vyvolala vlnu vánočních vzpomínek – na časy, kdy chodila s matkou a otcem vybírat pro zámek ty nejkrásnější vánoční stromky.

Vzpomínala, jak byla nadšená, když ji rodiče poprvé vzali s sebou na svou královskou plantáž vánočních stromků. Bylo jí tehdy teprve pět let, ale stále si to pamatovala, jako by to bylo včera. Tyto Vánoce patřily k jedněm z jejích vůbec nejoblíbenějších.

Když se teď dívala na vánoční strom, doufala, že by se otcí líbil. Udělala pár kroků zpět, aby si ho vyfotila, ale málem přitom zakopla o černobílou chlupatou šmouhu, která prosvíštěla kolem ní.

„Páni! Co to...“ vyjekla užasle. Byla to border kolie s velikánskou girlandou v tlamě. Běhala kolem vánočního stromku, jako by si užívala nejlepší chvíle svého života.

„Podívej, jak běží!“ zvolala královna Kathleen, která s radostným úsměvem právě vešla do Velkého sálu. Královna, dokonalá kombinace šarmu a půvabu, milovala zábavu a byla pravým opakem své zdrženlivější dcery, která se vždy řídila pravidly.

Ava se na matku nevěřicně podívala. „Matko, co tady dělá ten pes?!“

Královnin veselý úsměv rozzářil celý sál. „To je Stormy. Vzala jsem ho z útulku. Není rozkošný?!“

„Pro koho?“ zeptala se Ava, stále v šoku. Vykulila oči ještě víc, když si všimla, že pes má na krku třpytivý červený vánoční obojek.

„Pro nás!“ odpověděla matka, překypující nadšením.

Ava, ohromená a pohoršená, dokázala na svou matku jen zírat.

Když konečně našla slova, vyletělo z ní rychle a rozčileně:

„Cože? Ne! Nemůžeme mít psa. Máme toho moc. Večírek. Moje zasnoubení...“

Odmlčela se, protože Stormy přestal pobíhat kolem a začal štekat na zavěšené dekoráty. Vrtěl ocasem a celý nadšený se kroutil, jako by si chtěl hrát.

Matka se zasmála a rozjařeně zamávala na dekoráty.

„Ahoj, tam nahoře! No, vy dva jste ale stateční, že se necháte od mé dcery vozit vzduchem jako nějáci sváteční superhrdinové. Děláte to skvěle.“

Dekoratéři se na královnu šťastně usmívali. Když se jí pokusili poklonit, vypadalo to komicky, ale upřímně. Bylo vidět, že jí zbožňují.

Ava netrpělivě kráčela k matce a v duchu přitom slyšela otcův hlas, který jí říkal, že až on odejde, bude její povinností udržet matku na uzdě.

Varoval ji sice, že zvládnout královnino nevázané chování bude jako snažit se zkrotit tornádo, ale přiměl ji slíbit, že se o to pokusí. Tvrdil, že na tom závisí budoucnost monarchie.

Hlavně klid, pomyslela si, když sledovala matku, jak běhá za Stormym a směje se jako malé dítě. Dřív jí nikdy nevadilo, že je jedináček, ale zrovna teď si přála mít sourozence, který by jí pomohl matku zvládnout, protože si připadala bezmocná. Problém byl v tom, že s matkou nikdy neměla blízký vztah. Namísto toho, aby se v průběhu let lépe poznaly, se od sebe jen vzdalovaly.

Byly jako oheň a led.

Královna byla oheň. Ava věděla, jak rychle její matka dokáže vzplanout a že se situace může velmi rychle vymknout kontrole. Alespoň to jí otec vždycky říkal. Princezna tedy vyrůstala tak, že se ke své matce nikdy příliš nepřibližovala, aby se nespálila.

„Matko, posloucháš mě?“ zeptala se Ava netrpělivě, protože královna dál pobíhala se Stormym okolo vánočního stromu. „Co tě to napadlo? Nemůžeme mít psa.“

Královna vzrušeně příběhla k ní. „Ale ano, můžeme, a teď ho taky máme! Řekla jsem si, že když tvůj otec zemřel, Stormy by mohl být pro nás obě dobrý společník.“

Ava se podívala na Stormyho, jak očichává krabici s ozdobami a pak do ní šťouchá packou. Krabice se převrátila a sametové ozdoby se divoce rozkutálely do všech stran.

„Ne! Nech to být!“ zvolala Ava.

Ale příliš pozdě.

Stormy už proháněl jedno srdíčko po podlaze, jako by to byl fotbalový míč. Pak objevil další krabici a začal čmúchat do ní.

Ava na něho ukázala roztřeseným prstem. „Ne! Nech to na pokoji. Ničeho se nedotýkej!“

Stormy přestal koukat do krabice a ohlédl se na Avu. Zavrtěl ocasem a zaštěkal. Očividně si myslel, že je to nějaká hra, protože dychtivě přeskočil krabici a upřel na Avu obdivný nevinný pohled, jako kdyby se chtěl zeptat: *Tohle jsi po mně chtěla?*

„Ne!“ vykvikla Ava. „Přestaň!“ Vydala se ke Stormymu, ale matka ji zastavila. „Avo, ty přestaň. Zraňuješ jeho city. On se jen baví.“

„Jeho city?“ Ava se rozesmála a ztratila nervy. „A co moje city?“

Stormy přiběhl blíž, štěknul na Avu a pak začal obíhat dokola kolem ní. Královna i dekoratéri se vesele rozesmáli.

„Matko, přestaň se smát. Tím ho jenom povzbuzuješ. Tohle *není* zábavné.“

Královna se rozesmála ještě víc. „Ale je! Kdybys tak viděla, jak zděšeně se tváříš. Díváš se na něho, jako by to byl... ďábel.“ Ava ani nemrkla. *Ten pes je ďábel, ano, přesně tak to je*, pomyslela si.

„Každý vidí, jak je Stormy rozkošný,“ pokračovala její matka.

„Podívej se, jak tě už teď miluje.“

Ava byla tak ohromená, že skoro nemohla najít slova. „*Tohle* je tvoje představa o lásce? Pes, který vypadá, jako by se mě chystal napadnout?“

„Napadnout? Vždyť je to border kolie. Takhle se borderky prostě chovají. Byly vyšlechtěné k pasení ovcí.“

„Chceš tím říct, že já jsem v tomhle scénáři ta *ovce*?“ vybuchla Ava, teď už úplně mimo sebe.

Matka přikývla a usmála se. „Ano, moje milovaná dcero, a jsi skvělá ovečka.“

Ava přimhouřila oči. Bylo jí jasné, že matka si to celé náramně užívá, zatímco ona naopak měla co dělat, aby se úplně nezhroutila. Takové to mezi nimi bývalo vždycky a upřímně řečeno, už ji to unavovalo. Zhluboka se nadechla, rozhodnutá ukončit ten chaos. „Matko, mohla bys přestat žertovat? Tohle je vážná věc.“

Ava se snažila vymyslet, co by v této situaci udělal její otec, jenže matka zatím nikdy předtím domů psa nepřivedla. Bylo to neznámé území a ona věděla, že je na ní, aby to vyřešila, než se věci úplně vymknou kontrole.

„Já nežertuju, myslím to vážně,“ odpověděla královna a v očích jí vesele jiskřilo.

Avino zoufalství ještě vzrostlo, protože viděla, že matka přemáhá smích. Náladu ji nijak nevylepšilo ani to, když si všimla, že se Stormy točí dokola a honí se za vlastním ocasem. Byla na dně. Teď se jí vysmíval i ten pes.

Ava se na Stormyho podívala, jako by se zbláznil. „Co to s ním je? Co to dělá? Zbláznil se?“

„Není o nic větší blázen než ty nebo já,“ odvětila matka s přesvědčivým úsměvem. „Jenom je prostě nadšený, že je tady.“

„Je úplně šílený!“ trvala Ava na svém. „Tady zůstat nemůže.“

„Avo, přestaň být tak dramatická. Nedělej si starosti. Všechno mám pod kontrolou.“

To Avu rozhodilo ještě víc, protože se už v útlém věku poučila, že kdykoli její matka řekla „nedělej si starosti“, vždycky to vedlo k nějakým problémům.

Matka však okamžitě pokračovala: „Najala jsem špičkového trenéra, který pořádá výcvikové tábory pro psy. Právě tu byl na schůzce se mnou a se Stormym. Probrali jsme podrobnosti a všechno je domluvené. Až Justin se Stormym skončí, bude z něj malý andílek, vid', chlapíku?“

Stormy zaslechl slovo *andílek*, přiběhl k vánočnímu stromu a pokoušel se stáhnout z jedné větve křišťálového anděla. Strom se zakymácel a zavěšení dekoratéri se opět začali houpat a točit dokola.

Ava spěchala k psovi. „Ne! Nech ten strom na pokoji! Nedotýkej se toho andělíčka ani ničeho jiného. Jdi pryč!“

Stormy si jí nevšímal a strhnul figurku z větve. Jakmile měl andílka v tlamě, přiběhl k Avě a pyšně jí ho položil k nohám. Když dopadl na zem, odlomila se mu svatozář.

Královna nadšeně zatleskala. „Podívej, jak je chytrý. Hodný kluk, Stormy.“

„Není to *hodný kluk!*“ vyjela Ava. „Jak můžeš něco takového říct? Je jako bourací koule se čtyřma nohama. Není divu, že dostal jméno Stormy – je opravdu jako bouře, která všechno ničí.“

Ava nešťastně svažila obličej, když z podlahy sbírala ulomenou andělskou svatozář. Ukázala ji matce. „Podívej se, co provedl. Prostě toho andílka rozbil.“

Královna pokrčila rameny. „Takové věci se stávají. Není to přece konec světa. Andělů máme stovky.“

„To není podstatné,“ zaútočila Ava na matku.

Královna přimhouřila oči a založila si ruce na prsou. „Dobře, tak mi, prosím, tedy řekni, co je *pro tebe* podstatné.“

Nastalo ticho.

Ava polkla. Bylo jí jasné, že matku příliš popudila.

„My čekáme,“ pravila královna.

Stormy se posadil vedle ní a taky Avu soustředěně pozoroval.

Ava se dívala z matky na Stormyho a zase zpátky na matku a potlačila nutkání se zkroutit. *Neukazuj žádný strach, nebo jsi vyřízená*, řekla si. Viděla, že matka je najednou v neobvykle vážné náladě, a vážná královna byla ještě nebezpečnější než veselá, impulzivní a bezstarostná královna. Věděla, že matka je velmi chytrá. Pokud se jí chtělo, dokázala porazit kohokoli v jakékoli hře. Nikdy nebylo dobré ji podceňovat.

Matka se na ni zpřímá dívala a čekala trpělivě na odpověď. Stormy zaštěkal a zavrtěl ocasem. Očividně čekal také.

Bylo jí jasné, že je to směšné, ale připadalo jí, že se proti ní spikli. Bylo to dva na jednoho, i když ten jeden byl pes. Nadechla se. *Zůstaň v klidu*, domlouvala si.

To zvládneš. Prostě udělej to, co by udělal otec. Konec konců se od ní čekalo, že za všech okolností zůstane klidná a vyrovnaná. Jenže matka vždycky věděla, jak ji rozhodit, a tohle nebyla výjimka.

Nasadila úsměv a snažila se uvolnit napětí. „Podstatné pro mě je, že jsou skoro Vánoce...”

„Naše nejmilejší část roku.“

„*Tvoje* nejmilejší část roku,“ opravila ji Ava.

Matka se na ni chladně zadívala.

„A s tím vším, co teď máme před sebou, s tím, že plánuju svou první vánoční charitativní akci, a s mým nadcházejícím zasnoubením, jistě pochopíš, proč nemáme čas se starat o neukázněného, nedisciplinovaného a rušivého psa.“ Ava se po očku podívala na Stormyho.

Matka přikývla. „Souhlasím.“

„Vážně?“ otázala se Ava a vydechla úlevou.

„Absolutně,“ odpověděla matka. „Stormy teď ještě neví, jak se má chovat...”

„Přesně tak!“

„... a právě proto jsem najala Justina,“ prohlásila matka se sebevědomým úsměvem. „Je to jeden z nejlepších trenérů psů na světě.“

„Cože? Moment. Ne...”

„Ano,“ pokračovala matka se zářivým úsměvem. „Justin naučí Stormyho všechno, co potřebuje umět. Vidíš, jak je Stormy už teď chytrý, takže se určitě všechno rychle naučí.“

Stormy naklonil hlavu ke straně, jako by věděl, že královna mluví o něm, a zavrtěl ocasem.

V tuto chvíli pochopila, že už jí zbývá jen jediná karta, se kterou může hrát. Přišla k matce, vzala ji za ruce a zadívala se na ni prosebným pohledem. Neměla daleko k tomu, aby začala škemrat. „Matko, prosím. Chtěla bych, abys pochopila...”

Matka se na ni něžně usmála. „Moje drahá dcero, já to chápu.“

Avy se zmocnila naděje. „Víš, že v našem životě není pro psa místo. Na to máme příliš mnoho povinností. Nikdy jsme psa neměli...“

„To proto, že otec měl alergii.“

Ava se snažila o klidný tón a pokračovala. „Až do teď jsme psa nikdy neměli a nepotřebujeme ho ani teď.“ Přiměla se k úsměvu a objala matku. „Děkuju za pochopení.“

Královna ji také objala a Stormy štěknul a zavrtěl ocasem. Když se pustily, matka si klekla a zabořila obličej do Stormyho hebké srsti a objala ho.

Skvělé. Tak už se s tím malým potížistou loučí.

Jenže když matka vzhlédla, Avu zaskočil její radostný úsměv. „Stormy tady zůstane. *Potřebujeme ho a teď je náš. Veselé Vánoce!*“

Kapitola 2

Z komína malebné kamenné chaloupky obklopené lesem zasněžených stromů stoupaly obláčky kouře a svěží zimní vzduch přinášel vůni borovic a hořícího dřeva.

Uvnitř domku se Justin právě věnoval tomu, co uměl ze všeho nejlépe – připravoval dva ze svých nejmilejších čtyřnohých chlupatých žáků na předání do jejich nových trvalých domovů, nebo, jak rád říkával, *trvalých pelíšků*.

Zhluboka a srdečně se smál, když nesl Pixie do obývacího pokoje. Rozpustilá čivava, oblečená do červeno-zeleného vánočního svetru s pruhy, se vrtěla, jako by se nemohla dočkat, až ji postaví na zem.

„Tak fajn, Pixie, než se seznámíš se svojí novou rodinou, ještě si znova procvičíme triky, které jsem tě naučil, jo?“ zeptal se Justin rozveselené fenky a postavil ji před krb, kde naplno plápolal praskající oheň.

Jakmile se Pixie dotkla tlapkami podlahy, začala se točit dokolečka a štěkat.

„Uklidni se, Pixie,“ řekl Justin přísným, ale přátelským tónem.

„Vím, že se moc těšíš, až se setkáš se svojí novou rodinou, ale nejdřív mi musíš ukázat, že ses naučila všechno,

co potřebuješ umět, než tě budu moct někam vzít. Musíš být připravená. Rozumíš?“

Pixie se podívala nahoru na Justina a dvakrát štěkla.

„Hodná holka,“ pochválil ji Justin. Klekl si vedle rozjařeného psíka a dal mu rychlým kruhovým pohybem rukou pokyn.

„Přetoč se.“

Pixie okamžitě zalehla k zemi, schoulila se do klubíčka, převalila se na záda a pak zase na nohy, čímž dokončila povel v jednom dokonalém, plynulém pohybu.

Justin se zasmál a dal jí drobný pamlsek. „Ano. Výborně. Skvělá práce!“

Pixie zaštěkala, zavrtěla ocáskem a čekala na další povel.

„Prima, a teď vstaň!“ řekl Justin a zvedl ruce.

Pixie okamžitě poslechla, postavila se na zadní nožky a přitom poskakovala, aby udržela rovnováhu.

„Hezky!“ vykřikl Justin. Pak se poplácal po prsou. „A teď hop!“

Pixie mu skočila rovnou do náruče a začala mu olizovat obličej.

Justin se rozesmál a podrbl ji za uchem. „Zvládla jsi to, Pixie! Výborně. Hodně ses toho naučila. Přál bych si, aby všichni žáci z mého výcvikového tábora byli tak šikovní jako ty...“

Přerušil ho Oliver, roztomilý francouzský buldoček, který příklusal do pokoje, zaštěkal a přiběhl také ke krbu.

Justin se usmál a pohladil ho. „Ano, Olivere, nežárli. Ty jsi taky jeden z mých nejlepších žáků. Už se nemůžu dočkat, až budete oba na Vánoce ve svých nových domovech.“

Nadšená Pixie se nedokázala udržet, vyskočila Justinovi z náruče a začala hopsat Oliverovi přes záda sem a tam.

Oliver naprosto nehybně stál, vrtěl ocasem a štěkal, jako by si spolu to cirkusové číslo nacvičili.

„Pixie, ty jsi ale komediant,“ prohlásil Justin a měl ji za to ještě raději.

Pixie jako odpověď zaštěkala, skočila mu zpátky do náruče a zasypala mu obličej pusinkami. Justin okouzleně zvedl kroutícího se pejška do vzduchu a pak dal Pixie pusu na hlavičku. Věděl, že takové okamžiky mu budou nejméně chybět, až se bude muset vrátit do Spojených států a začít pracovat na plný úvazek jako veterinář na otcově veterinární klinice v New Yorku. To byl vždycky otcův sen, že se zapojí do rodinného podniku. Nikdo nemohl být pyšnější než jeho otec, když Justin absolvoval veterinární školu jako nejlepší z ročníku.

I když byl Justin svým rodičům vděčný za jejich vytrvalou podporu a povzbuzování, všechno v jeho životě změnil dobrovolnický program v Mexiku, kam se vydal v létě po druhém ročníku na vysoké škole.

Když se poprvé doslechl o neziskovém programu útulků pro zvířata v Mexiku, zaměřeném na vyhledání a péči o toulavé a opuštěné kočky a psy, okamžitě se chopil příležitosti. Vždycky si přál udělat vše, co je v jeho silách, aby pomohl opuštěným zvířatům, a fakt, že tato organizace sídlila v Mexiku, pro něho byl jen bonusem navíc. Cestovat do zahraničí měl odjakživa na prvních místech svého seznamu životních přání. Bylo to tedy ve všech ohledech výhodné.

V Mexiku se okamžitě zamiloval do místních lidí a kultury. Ze začátku ho zaskočilo množství práce, kterou bylo třeba udělat, i počet opuštěných zvířat v nouzi, ale rychle se rozkoukal a vynikal v tom, co dělal.

Kdykoliv cítil zoufalství, jak málo prostředků mají na pomoc všem zvířatům, místo aby to vzdal, pohánělo ho to kupředu. Mohl na vlastní oči vidět, jak moc on

a všichni ostatní můžou přispět ke zlepšení života těchto zvířat.

Jako dobrovolník v prvním roce pomáhal s péčí, krmením a socializací zvířat, aby je připravil k adopci. Tehdy zjistil, že má zvláštní talent pro navazování kontaktu se zvířaty, zejména se psy.

Když s dobrovolnictvím začal, nejvíc ho překvapilo, kolik lásky opuštění psi a kočky můžou dát. Ačkoliv mnoho z nich pocházelo z hrozných podmínek, stále toužili najít někoho, kdo by je miloval a koho by mohli milovat oni.

Některým z nich trvalo déle, než se naučili někomu důvěřovat, ale Justin tomu rozuměl. Nebyl v tom jiný, ani on nikomu nevěřil hned. Každý si nejdřív musel jeho důvěru zasloužit a pak si ho pustil naplno k tělu.

Hned po prvním týdnu svého dobrovolničení věděl, že se sem chce vracet, jak nejčastěji to půjde, a přesně to také udělal. Během svých studií na vysoké škole se do Mexika mnohokrát vrátil.

Jak šel čas a získával víc zkušeností ve škole i v dobrovolnickém programu, uvědomil si Justin, že aby zvířata, hlavně psi, měla lepší šanci zůstat ve svých nových domovech napořád, musí zajistit, aby se do nových rodin dobře hodila.

Mnoho toulavých psů, které našli, mělo všechny možné „problémy“, od neustálého štěkání a nesnášenlivosti k jiným zvířatům přes skákání na lidi až po rozkousání všeho, co bylo na dohled. Justin proto pochopil, že nejdůležitějším úkolem pro něho je nejenom zbavit zvířata jejich špatných návyků, ale také je vycvičit tak, aby se dokonale hodila do svých nových rodin.

Tehdy v sobě objevil skrytou schopnost dávat dohromady správné psy se správnými rodinami. Až doposud byl ve sto procentech úspěšný, a to proto, že se nezamě-

řil pouze na psy. Důkladně se zabýval také budoucími majiteli. Pokud byl přesvědčený, že rodina by neposkytla psovi správnou péči, nebo pokud byl její životní styl nevhodný pro konkrétního psa, k adopci nedošlo.

Zatím odmítl jen málo zájemců.

Vysloužil si sice kritiku od některých dalších dobrovolníků, kteří trvali na tom, že jakýkoli domov je lepší než žádný domov, ale on s nimi nesouhlasil. Rozhodně nechtěl, aby psi, které znal a pečoval o ně – ostatně žádní psi –, byli znovu týráni nebo zanedbáváni. Často tedy dělal víc, než musel, a ze všech sil se snažil, aby pro ně našel ty správné domovy.

Proto vytvořil svůj vlastní program výcviku poslušnosti, svůj Psí tábor. Byl totiž přesvědčený, že každý pes bez ohledu na to, jak je starý, se *může* naučit nové kousky, pokud se mu dostane správného povzbuzení a péče. Součástí jeho výcvikových táborů byly i rodiny, takže se zapojili všichni a společně pracovali na stejných cílech, což mu vyneslo pověst nejlepšího „dohazovače“ pro domácí mazlíčky.

Nejšťastnější byl, když se z úspěšně vycvičených toulavých či opuštěných zvířat stali úžasní mazlíčci, a mohl je dát dohromady s lidmi, kteří si jich vážili a doopravdy je milovali.

Vidět radost v tvářích lidí, kteří si adoptovali nového chlupatého člena rodiny, a čiré štěstí zvířat, když konečně dostala lásku, kterou si zasloužila, bylo to, na čem mu záleželo nejvíc.

Zatímco pokračoval v dobrovolnické činnosti a během léta vedl svůj Psí tábor, dokončil vzdělání a získal vysokoškolský titul, takže na něho mohl být otec pyšný.

Otec se sice nemohl dočkat, až budou společně pracovat na rodinné klinice, ale Justin ho přemluvil, ať

ho nechá ještě pár let cestovat po světě, kde by pomáhal různým organizacím na ochranu zvířat založit jejich vlastní verze jeho Psiho tábora.

Rychle se rozkřiklo, že jeho úspěšné výcvikové tábory a schopnost najít vhodné protějšky mají pozitivní dopad na útulky pro zvířata v nouzi, a tak poptávka po jeho službách prudce vzrostla.

Tato práce ho zavedla do útlků všude možně po celém světě, a čím víc toho viděl, tím víc byl rozhodnutý pokračovat ve výcviku další generace dobrovolníků, kteří by do praxe přinesli potřebnou změnu.

Zpočátku pracoval především v zemích třetího světa, ale jak se jeho popularita šířila, rozrůstal se i seznam jeho klientů. Oslovovali ho významní lidé z akademické sféry, politici, herci i rockové hvězdy. Ti všichni velmi rádi velkoryse přispívali na útulky a získávali vlastní perfektně vybrané a dobře vychované mazlíčky.

Tímto způsobem se těsně před Vánocemi ocitl i ve Skydovii – protože jednou ze zálib královny Kathleen byla i podpora zvířecích útlků.

Justin si pamatoval, jak mu zavolal královnin tiskový tajemník a požádal ho, aby přijel pracovat do zvířecího útulku ve Skydovii a v okolí, kde by pořádal své Psi tábory a pomáhal na Vánoce umístit zvířata do rodin.

Justin byl nadšený. Královnu velice obdivoval. Možnost pro ni pracovat považoval za svoji životní příležitost.

Poprvé se s královnou setkal, když byl v létě po prvním ročníku na vysoké škole jako dobrovolník v Rumunsku. Jednalo se o jeden z královniných štědre podporovaných útlků ve východní části Evropy. Přijela tam kvůli jiným oficiálním záležitostem, ale jako vždy si udělala čas, aby se tam zastavila a na vlastní oči se přesvědčila, jak se věci mají.

Padli si do oka hned při prvním setkání. Justin shledal, že královna je ještě charismatičtější, než jak ji znal z tisku. Byla velmi přístupná, přátelská a realistická, a navíc neuvěřitelně inteligentní a vstřícná k otázce ochrany zvířat.

Sledovala, jaké úspěchy přinášejí jeho Psí tábory, a povzbuzovala ho, aby v nich pokračoval. Dokonce velkorysou částkou podpořila jeden z jeho programů pro stážisty a nabídla mu svou plnou podporu, kdykoliv by ji potřeboval.

Od té doby se v průběhu let jejich cesty několikrát protnuly, protože Justin dostával exkluzivní pozvánky na významné charitativní akce. Byl přesvědčený, že za jeho zařazením na seznam stála právě královna.

Třebaže se sám víceméně považoval za člověka, který se raději drží v pozadí, byl ochotný udělat cokoli, aby získal podporu pro zvířecí útulky a veterinární kliniky, i když to znamenalo obléct si smoking a účastnit se akcí, kde si vždycky připadal tak trochu nepatřičně.

Byl velice polichocen, že na všech akcích, jichž se královna zúčastnila, si ho vždycky našla a nechala si od něho vyprávět o všem, co dělá. Obdivoval ji za to, jak využívá svého postavení pro dobrou věc a že jí zřejmě opravdu záleží na případech, které podporuje.

Zpětně si uvědomoval, že ho nemělo tolik překvapit, když mu zavolal její tým s žádostí, aby založil svoje Psí tábory i ve Skydovii. Považoval to za jednu z nejvyšších poct ve svém životě a byl rozhodnutý, že na něho královna bude moct být hrdá.

Oceňoval, že královnin tým udělal všechno, aby se tam od první chvíle cítil jako doma. Čekala na něho kouzelná chaloupka, v níž byla každá místnost krásně vyzdobená vánoční psí tematikou. Byl tam dokonce i vánoční stromeček s motivem psů, ověšený bílými

blikajícími světýlky, která osvětlovala nejrůznější psí sušenky, zavěšené na lesklých červeno-zelených stužkách.

Na jednu z těch sušenek právě koukala Pixie. Skákala nahoru a dolů, štěkala a snažila se ji stáhnout z větvičky. K její lítosti se jí to nepodařilo.

Zato Oliver byl chytřejší. Pomalu obcházel stromek a velkým a hnědým zvědavým očima hledal, jestli někde nějaká sušenka nespadá. Nakonec byl odměněn, protože jednu opravdu našel, a nadšeně ji zhltnul.

Justin oba sledoval a zamračil se. „Aha, zřejmě ještě nejste připraveni přijít do svých nových rodin. Nejdřív si musím být jistý, že nebudete útočit na žádné vánoční stromky.“

Jako by mu rozuměli, oba pejsci přiběhli k Justinovi, posadili se mu k nohám a tvářili se naprosto nevinně.

Když Pixie naklonila hlavičku ke straně a zadívala se na něho zbožňujícím pohledem, Justin trochu roztál. Tihle dva mu budou opravdu chybět. Jedním z rizik jeho práce bylo, že se stále učil citově se nevázat na žádné ze zvířat, která cvičil.

No, tak to hodně štěstí, pomyslel si, zvedl Pixie do výšky a vzal ji do náruče.

Věděl, že jeho další velkou výzvou bude vycvičit nového psa pro královnu, rozpustilou border kolii jménem Stormy.

Justin se už se Stormym krátce setkal a hned poznal, že je příliš chytrý, než aby to bylo pro něho dobré. Věděl, že tenhle případ bude pořádně napínavý.

Ale byl připravený.

Border kolie už dřív cvičil. Věděl, jak jsou inteligentní a jak umí být vynalézavé, aby dostaly přesně to, co chtějí. A obvykle si chtěly hrát. Nebezpečí však spočívalo v tom, že pokud je člověk neudržíval v napětí a v disciplíně, věci se mohly rychle vymknout kontrole.

Velkou hlavu si z toho ale nedělal. Pro Stormyho už měl připravený plán. Na zahradě si vybudoval cvičiště pro agility a věděl, že se Stormymu bude líbit.

Border kolie byly proslulé tím, že díky své inteligenci, rychlosti a vytrvalosti vyhrávaly soutěže v agility. Parkury je pobízely k vynikajícím výkonům a tito psi byli známí tím, že milovali, když mohli potěšit své majitele.

Už se nemohl dočkat, až začne.

„Rozhodně doufám, že nový královnin pes bude stejně dobrým žákem, jako jste vy,“ řekl Justin oběma pejskům. „Nechceme přece královnu zklamat.“

Pixie i Oliver zaštěkali, jako kdyby mu chtěli vyjádřit svoji podporu.

Justin se zasmál, byl za ni vděčný. Potřeboval ji. Věřil svým schopnostem, ale nikdy dřív ještě pro žádnou královskou rodinu nepracoval. Tohle měla být úplně nová zkušenost.

Bylo mu jasné, že při tomto úkolu na něho budou upřeny všechny oči, ať se mu to líbí, nebo ne, protože jakmile šlo o cokoli královského, média byla neúprosná.

Jeho cílem bylo vykonávat svou práci co nejvíce mimo pozornost veřejného zájmu. Doufal, že jakékoli mediální pokrytí, které se objeví, bude mít pozitivní dopad v podobě získání více darů na pomoc královniným charitativním organizacím a útlukům pro zvířata po celém světě.

Což v podstatě znamenalo, že selhání nepřichází v úvahu.

„To bude v pohodě,“ sdělil psům. „Teda – jak moc zlobivý může Stormy být?“

Kapitola 3

Stormy, překypující energií, nadšeně štěkal, běhal kolem dvou dekoratérů vánočního stromu a doslova je vyháněl z Velkého sálu.

Ava na něj rozčileně ukázala. „Matko, podívej se na toho psa. Odhání nám pryč naše designéry!“

Královna se zasmála. „Jestli tady někdo odhání designéry, jsi to ty s tou svojí náročností ohledně světýlek.“

„Musí být rozmístěná správně,“ trvala na svém Ava. „Takhle to vždycky dělal otec. Nikdy jsme se nespokojili s ničím jiným než s dokonalostí a...“ Ava zmlkla, protože si uvědomila, že matka ji vůbec neposlouchá.

Královna se místo toho snažila navléct na sebe postroj jednoho z dekoratérů stromu. Stormy se k ní nadšeně přihnul, chtěl být u všeho, co dělala.

Ava se vydala také k ní. „Co to děláš?“

„Teď jsem na řadě já,“ odpověděla matka se širokým úsměvem a podívala se vzhůru na špičku stromu. „Vezmi si ten svůj pěkný ovladač a pošli mě nahoru!“

„Cože? Ne. Nebud' směšná,“ zabručela Ava. „Prosím, polož ten postroj zase zpátky, než si nějak ublížíš.“

„Já jsem v pohodě,“ odvětila matka a znělo to jako od paličatého dítěte. „No tak, jedeme. Nemůžu se dočkat, až si to vyzkouším.“

„Ne,“ řekla Ava. Pokusila se matce vzít postroj, ale musela se s ní o něj přetahovat. Upřeně hleděly jedna na druhou.

„Ne,“ zavrtěla Ava hlavou. „Matko, neexistuje žádný svět, ve kterém by mohlo k něčemu takovému dojít. Nikdy.“

Matce z očí vyprchalo veškeré nadšení a pustila postroj. „S tebou není žádná legrace. Jsi stejná jako tvůj otec.“

„Děkuju,“ odpověděla Ava. „Beru to jako kompliment. Znamená to, že dělám svoji práci tak, jak by si přál.“

Matka zvedla oči v sloup. „Jakou práci máš na mysli? Nech mě hádat. Držet mě v latí?“

Když na to Ava nic neřekla, prozradilo se všechno.

Matka se trochu pousmála, očividně ji to neurazilo.

Ava matku pozorovala přimhouřenýma očima. Věděla, že její uvolněné nonšalantní chování vždycky vyvolávalo problémy. Patřilo to k matčiným superschopnostem, které ji činily tak nebezpečnou. Nikdy se nerozčílila. Nikdy nekřičela. Nikdy neječela. Místo toho vždycky předstírala, že je všechno v *pohodě*, a pak si našla nějakou cestu, jak dosáhnout přesně toho, co chtěla.

Matka se zkoumavě dívala na lana, na kterých byl zavěšený dekorátérský postroj. „Ty jsi na tomhle vynálezu, který jste s otcem vymysleli, něco změnila.“

„Ano,“ přikývla Ava. Ulevilo se jí, že změnila téma. „Vytvořila jsem tažný lanový systém, jaký se používá v divadlech. Teď se s ním dá pohybovat nahoru a dolů i ze strany na stranu, takže dekoratéři nic neopomínou.“

Matka obdivně přikývla. „Ty moje šikovná inženýrko. Přála bych si, abys mi dovolila podělit se o tvoje vynálezy s celým světem. Mohla bys tak inspirovat mnoho dětí, hlavně mladých dívek, protože bys jim ukázala,

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Královsky chlupaté Vánoce***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.